

Review by Julie Lillelien Porter for Billedkunst 3/2014

Terence Koh

«sticks, stones and bones»

Entrée, Tag Team Studio og Festplassen

Bergen, 14.03–13.04.

BRØDTEKST:

Den kanadisk-kinesiske kunstneren Terence Kohs første separatutstilling i Norge tar utgangspunkt i reisebrevet. Den fysiske reisen står sentralt i utstillingen, der strekningene man må tilbakelegge for å se de ulike delene, spiller en sentral rolle.

En av erfaringene Koh gjorde seg på sin befaring (reise) i Bergen før utstillingen, var at både Tag Team og Entrée ligger rett ved sjøen, på ulike sider av byen. Båtturen mellom de to visningsstedene er én av seks komponenter som sammen med en performance, to installasjoner, en skulptur i offentlig rom og en bok, utgjør «sticks, stones and bones». Utstillingen byr også på de første eksemplene på at Koh forener farger, ubehandlet treverk og stein i installasjonene sine, noe som avviker fra hans tidligere, monokrome signaturstil.

For min del begynte utstillingen på Festplassen i Bergen. En tykk trestamme – som senere viser seg å være restene av fjorårets norske juletre gave til Newcastle i England – er plassert på et betongpodium med hvitt LED-lys i toppen. Midt på dagen i solskinn er lyset usynlig, en manifestasjon av den motsetningsfulle poesien som preger utstillingen som helhet.

Går man videre til Entrée, må man finne seg i å bli stående på utsiden av galleriet og se inn på en enorm haug med vedkubber som stenger for inngangsdøren. I en plastlomme på døren henger tegnede kart i postkortstørrelse med informasjon om avgangstidene for båtturen fra kaien. Entrée ligger midt i et av områdene med størst gentrifiseringspress, som per dags dato er et virrvarr av et Schengen-byråkratisert havneområde (med hyggelig venteplass for Askøy-fergen), underjordisk parkeringshus, verneverdig trehusbebyggelse og gjennomgangstrafikk.

I sammenheng med de narrative som springer ut fra utstillingens ulike komponenter, føles det helt naturlig å skride ned en rusten metallstige på steinbryggen i upraktiske pumps og sette seg i en åpen båt midt i et urbant landskap. Båten kjører ut fra Hurtigrutekaiene, rundt Nøstet og Jekteviken, inn Puddefjorden og til slutt Store Lungegårdsvannet. Jeg blir flau av

begeistring over den vakre og ramponerte topografien som man kan skue på alle kanter under båtturen. Tiden blir så synlig. Alle vet at en fysisk reise følges av en mental reise, og da båten ankommer Tag Team Studio, bekreftes denne vissheten av en steinvegg som viser seg å være laget av dynamittsprengte megablokker fra byggingen av nye IKEA i Åsane.

Overskridelsesaspektet i den flere tonn tunge installasjonen føles vemodig.

Den forskjøvnede navigeringen som oppstår når man er på et ukjent sted, finner man også i boken som er utgitt i forbindelse med utstillingen. Den har tittelen «blindhet og lys» og ser innholdsløs ut ved første øyekast. Kun ved nærmere granskning ser man de vage bildene av stjernekart, som kun kan sees ordentlig i et mørklagt rom. På sensitivt vis konstruerer Koh en oppdagelsesferd der betrakterens persepsjon og bevegelse igangsetter en parallell kartlegging av reisen.

Julie Lillelien Porter